

EL DAVANTAL DE

E

l dia de Sant Antoni, que comporta la benedicció dels animals, els mossos d'esquadra van clausurar una gallera de Badalona. Ignoro si la data va ésser triada en atenció —o delicadesa especial— a favor dels galls, precisament en la diada del seu patró.

Com sol ocórrer, la mesura no fou pas generalment celebrada. Els socis i dirigents de la penya Los Planetas consideren que foren vulnerats els seus drets ciutadans, a més d'inferir un greuge molt gros a la cultura. Segons ells, la lluita de galls és una manifestació cultural originària de les terres del sud i se'ls hauria de reconèixer l'esforç extraordinari que fan per

implantar-la a Catalunya, on ja tenen al voltant de 1.500 socis.

El president de la penya esmentada ha fet unes declaracions a la premsa de les quals es podria desprendre que l'espectacle, a més d'educatiu, és gairebé humanitari en relació amb altres esports. En primer lloc, rebutja el qualificatiu de *lluita* i diu que es tracta d'un hobby. No és —continua el dirigent— una exhibició sagnant i, en tot cas, si els galls es fan mal, els curen. És impecable, oi? No són uns incontrolats qualssevol, perquè pertanyen a la Federació Espanyola de Galls Esportius i tenen una noble ambició que hauria de merèixer adhesions en comptes de rebuigs: arribar a celebrar a Barcelona, algun dia, el Campionat d'Espanya de lluita de galls. Potser (i això ja és una especulació meva) somien i tot en Jocs Olímpics.

En tot aquest afer hi ha un caire que no es

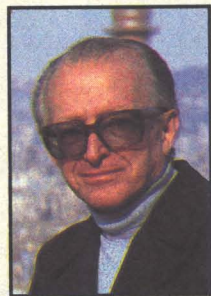
pot passar per alt, el concepte de sagnant o no que en tenen els esportistes gallers. Com que els diaris han portat detallades informacions sobre les baralles de galls, ens hem assabentat d'unes quantes coses:

No es tracta d'un esport cruel, sinó de millorar la raça de l'aviram. Quan les cries tenen només 15 dies de vida, ja les enfronten amb altres aprenents de gall, per comprovar el seu valor. Els exemplars que superen la prova són entrenats a part, i quan compleixen 7 mesos, s'han de sotmetre a una revàlida impressionant: els criadors els tallen la cresta, en fan carn picada i l'ofereixen als aspirants a campions. El gall que es menja la seva pròpia cresta acredita valentia i és seleccionat com a lluitador professional. És un detall folklòric i de cultura física encantador.

Els aficionats gallers es queixen que els seus detractors els acusen de morbositat, quan és tot al contrari. És clar que, com en la majoria d'esports, els contendents poden prendre mal. A vegades, l'adversari els buida un ull o tots dos a cops de bec, o bé els causa ferides mortals al cap o al coll. Quan el gall cau amb el pit a terra i no es pot aixecar durant un minut, se'l declara perdedor. També és víctima d'aquest deshonor si es posa a cloquejar, el cloc-cloc de la gallina, un detall que fa pensar que aquest esport és fortament masculista. Se m'acut de pensar que passaria si un boxador fos declarat vençut en el cas de posar-se a cantar dalt del ring amb veu de triple.

Ja hem remarcat al principi que els organitzadors atenen sol·licitament els ferits. Però els bons sentiments tenen un límit, perquè es veu que és força corrent que si l'operació va bé però falla el cor de l'atleta, les seves despulles mortals acaben rostides.

Diuen que viatjant s'aprèn, i també és veritat que sovint no cal moure's de casa per a ampliar coneixements. Dels hostes i dels visitants se'n poden aprendre moltes coses.

Riquesa de costums